

ΜΠ. ΜΠ. ΑΛΣΤΟΝ

Η ΑΜΑΡΙ

ΚΑΙ
Ο ΜΕΓΑΛΟΣ
ΑΓΩΝΑΣ

Βιβλίο 2

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 30 ΧΩΡΕΣ
NEW YORK TIMES
BEST SELLER

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η ΑΜΑΡΙ

ΚΑΙ

**Ο ΜΕΓΑΛΟΣ
ΑΓΩΝΑΣ**

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Αμάρι και ο Μεγάλος Αγώνας**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Amari and the Great Game

Από τις Εκδόσεις HarperCollins Publishers, Νέα Υόρκη 2022

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: B. B. Alston

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένη Βρεττού

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Godwin Akpan

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Brittany Jackson

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© B. B. Alston, 2022

© Εικονογράφησης: Godwin Akpan, 2022

© Σχεδιασμού εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers, 2022

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Brittany Jackson, 2022

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5052-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5053-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

[psychogios.gr](http://blog.psychogios.gr) • <http://blog.psychogios.gr>

© B. B. Alston, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

ΜΠ. ΜΠ. ΑΛΣΤΟΝ

Η ΑΜΑΡΙ

ΚΑΙ
Ο ΜΕΓΑΛΟΣ
ΑΓΩΝΑΣ

Βιβλίο 2

Εικονογράφηση: Γκόντγουιν Άκπαν

Μετάφραση: Ελένη Βρεττού

*Στη μητέρα μου, τη Σόνγκα,
που μου έμαθε ότι μπορώ να κάνω τα πάντα*

ΚΑΤΕΒΑΙΝΩ ΤΡΕΧΟΝΤΑΣ ΤΟ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ και περνώ μπροστά από μπουτίκ σχεδιαστών, πολυτελή καταστήματα και μια γκαλερί με ακριβά έργα τέχνης. Λίγα τετράγωνα παρακάτω, στο κέντρο της πόλης, εκτείνεται η τεράστια πανεπιστημιούπολη της Προπαρασκευαστικής Ακαδημίας Ουίτμαν. Η γυάλινη πρόσοψη του κεντρικού κτιρίου λαμπυρίζει στο πρωινό φως, και μια σειρά από αυτοκίνητα κάνουν τον γύρο του μεγάλου σιντριβανιού μπροστά στην είσοδο. Από τ' αυτοκίνητα αποβιβάζονται παιδιά, τα οποία –σε αντίθεση μ' εμένα– μπορεί τελικά να φτάσουν στην τάξη προτού χτυπήσει το κουδούνι για τους αργοπορημένους στις οκτώ και τέταρτο.

Αργοπορημένη ή όχι, κι εγώ προς το σχολείο θα 'πρεπε να κατευθύνομαι.

Αντ' αυτού, σταματώ μπροστά από μια μικρή ετοιμόρροπη παράγκα η οποία δείχνει στριμωγμένη ανάμεσα σε δύο μεγα-

λύτερα, πολύ πιο ωραία κτίρια. Η ξεθωριασμένη πινακίδα απ' έξω γράφει *Μίνι Μάρκετ του Μάρκο*.

Ενόσω στέκομαι μερικά δευτερόλεπτα για να πάρω ανάσα, βγάξω το τηλέφωνό μου προκειμένου να ακούσω ξανά το φωνητικό μήνυμα.

Φωνητικό μήνυμα από την Έλσι

«Έλα στον Μάρκο πριν από το σχολείο. Είναι επείγον!»

Αν υπάρχει ένα πράγμα που έχω μάθει για την Έλσι Ροντρίγκεζ κατά τη διάρκεια της πρώτης μας χρονιάς ως συμμαθήτριες είναι ότι έχει μια τάση προς την υπερβολή. Όταν εγώ λέω ότι υπάρχει κάτι επείγον, τότε να είστε βέβαιοι ότι κάτι σοβαρό έχει συμβεί. Η Έλσι όμως είναι άλλη ιστορία – όταν χρησιμοποιεί τη λέξη «επείγον», μπορεί απλώς να εννοεί ότι έχει καθυστερήσει ο διανομέας που θα έφερνε τα ρομποτικά εξαρτήματα για την καινούρια επιστημονική της κατασκευή.

Όπως και να 'χει, όταν είσαι κολλητός με κάποιον πρέπει να βρίσκεσαι εκεί για τον άλλον ό,τι κι αν γίνει – ακόμη και αν αυτό σημαίνει ότι θα χαλάσει το τέλειο ιστορικό παρουσιών μου. Το οποίο, ομολογουμένως, θα είχα ήδη αποκτήσει από την Παρασκευή, αν δε χρειαζόταν να αναπληρώσουμε εκείνη τη μέρα που έτυχε να χιονίσει τον περασμένο Ιανουάριο.

Μπαίνω στο κατάστημα. Αν το εξωτερικό του κτιρίου δείχνει ύποπτο, το εσωτερικό είναι ακόμα χειρότερο. Ο χώρος είναι αμυδρά φωτισμένος, ίσα που να φαίνονται τα κομμάτια μοτοσυκλέτας που λείπουν απ' τους τοίχους. Υποτίθεται πως είναι ένα παντοπωλείο που πουλά αναψυκτικά και σνακ, όμως κάθε φορά που παίρνω κάτι, έχει ήδη λήξει. Δε νομίζω ότι το μηχανήμα με τα αναψυκτικά έχει λειτουργήσει ποτέ.

Και ανέφερα ότι το μαγαζί έχει πάντα μια ελαφριά μυρωδιά από... κλούβια αυγά; Πάντα όμως.

Ζαρώνω τη μύτη μου και κόβω δρόμο μέσα από τον διάδρομο με τα γλυκά. Μπροστά μου, κάποιος κακομοίρης φαίνεται να μην έχει εντυπωσιαστεί καθόλου απ' τη συλλογή από πατατάκια. *Κι εγώ το ίδιο, κύριε.* Τον προσπερνώ και κατευθύνομαι προς το ταμείο.

Ένας μεγαλόσωμος, φαλακρός μπόντι μπίλντερ, με ένα μπλουζάκι που γράφει *Οι Μύες Κερδίζουν στους Καβγάδες*, στέκεται πίσω απ' τον πάγκο. Μισοκλείνει τα μάτια του καθώς πλησιάζω.

Του ρίχνω μια λοξή ματιά. Ξαφνικά τούφες από έντονη κόκκινη γούνα εμφανίζονται στο κεφάλι και στον λαιμό του και δύο κυρτοί χαυλιόδοντες προβάλλουν απ' το σαγόνι του.

Εκείνη όμως τη στιγμή ανοιγοκλείνω τα μάτια, και μοιάζει πάλι με άνθρωπο. Αυτό είναι το πλεονέκτημα των πιο ακριβών ξορκιών απόκρυψης – ακόμη και οι σταγόνες μου «Αληθινή Όραση» επιδρούν για λίγα δευτερόλεπτα προτού επανέλθει το ξόρκι μεταμφίεσης. Πρόκειται σίγουρα για κάτι απ' τη Συλλογή Καθημερινών Ρούχων «Καμουφλάζ στην Πόλη» της Βιβί ΛαΜπουμ.

Καθαρίζω τον λαιμό μου και ρωτώ ευγενικά: «Θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω την τουαλέτα σας;»

Σταυρώνει τα χοντρά του χέρια και με κοιτάζει εξεταστικά προτού γκρινιάξει: «Και γιατί να σε αφήσω;»

Χαμογελώ πλατιά και κοιτώ απαυδισμένη το ταβάνι. «Έλα τώρα, Τάινι. Έχω ήδη καθυστερήσει για το σχολείο».

Ένα χαμόγελο σχηματίζεται αργά στο πρόσωπο του Τάινι και ξεσπά σε ένα βροντερό γέλιο. «Χωρίς ένα “Γεια”... Χωρίς ένα “Πώς πάει η μέρα σου;”... Απλώς “Δώσε μου το κλειδί”».

«Σε παρακαλώ πολύ;» ρωτώ.

«Καλά, καλά. Οτιδήποτε για έναν συνάνθρωπο».

Σκύβω προς το μέρος του και χαμηλώνω τη φωνή μου σε ψίθυρο. «Απλώς για να ξέρεις, συνήθως δεν αποκαλούμε ο ένας τον άλλον άνθρωπο».

Ο Τάινι ξύνει το φαλακρό του κεφάλι και τα μπερδεμένα μάτια του γίνονται αστραπιαία έντονα κίτρινα προτού ξαναλλάξουν χρώμα. «Μα γιατί; Είσαι άνθρωπος, έτσι δεν είναι;»

Γνέφω καταφατικά. «Απλώς... υποθέτουμε ότι όποιος συναντάμε είναι άνθρωπος, οπότε δεν υπάρχει λόγος να το αναφέρουμε».

Οι ώμοι του πέφτουν με μια δραματική κίνηση. «Υπάρχουν τόσο πολλά πράγματα που πρέπει να θυμάσαι για να ενταχθείς στον κόσμο των ανθρώπων».

Τον χτυπώ καθησυχαστικά στο μπράτσο. «Θα πάρεις το κολάι».

Ο Τάινι κουνά το κεφάλι και τεντώνει το χέρι κάτω από τον πάγκο. Απλώνω το χέρι και αφήνει στην παλάμη μου το κλειδί της τουαλέτας.

«Εμ, με συγχωρείτε;» Εκείνος ο τύπος από πριν ξεπροβάλλει πίσω απ' το ράφι με τα πατατάκια. «Σας ρώτησα για την τουαλέτα πριν από λίγα λεπτά και είπατε ότι ήταν εκτός λειτουργίας».

Ο Τάινι σμίγει τα φρύδια. «Εκτός λειτουργίας για σένα. Απολύτως εντάξει γι' αυτή. Υπάρχουν ερωτήσεις;»

Ο τύπος δείχνει έτοιμος να διαμαρτυρηθεί, αλλά ένα απάνθρωπο γρύλισμα του Τάινι φαίνεται να του αλλάζει γνώμη.

«Πρόσεχε», μου λέει ο Τάινι χαμηλόφωνα. «Εκείνος εκεί έχει το βλέμμα Παρατηρητή».

Δαγκώνω το χείλος μου. Οι Παρατηρητές είναι άνθρωποι

που είναι πεπεισμένοι ότι υπάρχει στον κόσμο κάτι παραπάνω από αυτό που βλέπουμε. Σύμφωνα με αυτούς, υπάρχει αυτή η τεράστια παγκόσμια συνωμοσία να αποκρυφτεί το γεγονός ότι τα υπερφυσικά πλάσματα των μύθων και των θρύλων είναι αληθινά και ζουν κρυφά ανάμεσά μας.

Αυτοί οι τύποι έχουν ιστοσελίδες, διαδικτυακά δωμάτια επικοινωνίας και μέλη σε όλο τον πλανήτη. Προσπαθούν να βρουν στοιχεία που θα αποδείξουν στον κόσμο ότι έχουν δίκιο. Γι' αυτό μάλλον και ο κύριος Παρατηρητής τριγυρνά σ' ένα παντοπωλείο το οποίο ολοφάνερα δεν είναι *στ' αλήθεια* παντοπωλείο.

Οι περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν ότι οι Παρατηρητές είναι συνωμοσιολόγοι και δεν τους δίνουν καμία σημασία. Αλλά εγώ πρέπει να τους παίρνω κομματάκι στα σοβαρά – γιατί όχι μόνο έχουν δίκιο, αλλά είμαι μέλος μιας οργάνωσης, της Υπηρεσίας Υπερφυσικών Υποθέσεων, η οποία έχει δεσμευτεί να σιγουρεύεται ότι οι αποδείξεις, που αυτοί ψάχνουν τόσο απεγνωσμένα, δε θα βγουν ποτέ στη φόρα.

Πράγματι, όταν ρίχνω μια ματιά πάνω απ' τον ώμο μου, ο Παρατηρητής με καρφώνει με το βλέμμα του. Ψαχουλεύει στις τσέπες του για κάποιο τηλέφωνο – στη συνέχεια έχει το θράσος να αρχίσει να μας καταγράφει!

«Μπορείς να μου κάνεις έναν αντιπερισπασμό;» ψιθυρίζω στον Τάινι.

Χαμογελά πλατιά και βγαίνει μπροστά από τον πάγκο. «Αυτό μπορώ να το κάνω καλά». Ανοίγει διάπλατα τα χέρια και φωνάζει: «Συγχαρητήρια, κύριε! Είστε ο μεγάλος νικητής!»

Ο άντρας σμίγει τα φρύδια, ενόσω ο Τάινι περνά το χοντρό χέρι του γύρω απ' τους ώμους του άντρα και τον οδηγεί προς τον πάγκο. «Μ-μα δεν έλαβα μέρος σε κανέναν διαγωνισμό...»

Ο κακομοίρης στριφογυρίζει το κεφάλι του με μανία προσπαθώντας να με εντοπίσει, αλλά εγώ έχω ήδη σκύψει στον διάδρομο με τα γλυκά και κατευθύνομαι προς την τουαλέτα στο πίσω μέρος του καταστήματος.

Αγνοώ τη γιγαντιαία πινακίδα που γράφει *Εκτός Λειτουργίας* που είναι κολλημένη στην πόρτα και βάζω το κλειδί στην κλειδαριά. Στη συνέχεια, ρίχνω ακόμη μια ματιά πίσω μου για να βεβαιωθώ ότι το πεδίο είναι ελεύθερο.

Ο Παρατηρητής κοιτάζει συνοφρωμένος τον Τάινι. «Θες να μου πεις ότι κέρδισα... έναν κουβά σφουγγαρίσματος;»

«Έναν κουβά σφουγγαρίσματος υψηλής ποιότητας», απαντά ο Τάινι. «Έχει χρησιμοποιηθεί πολλές φορές και ποτέ δε χάνει νερό».

Χαμογελώ πλατιά και γυρίζω το πόμολο της πόρτας.

Το πραγματικό κατάστημα του Μάρκο, αυτό που βρίσκεται πίσω από τούτη την πόρτα, δεν είναι απλώς ένα κατάστημα διαφορετικού είδους, είναι ουσιαστικά ένας διαφορετικός κόσμος. Το *Εκλεκτό Επιδόρπιο του Μάρκο* είναι ανοιχτό μόνο για την υπερφυσική κοινότητα της πόλης –πράγμα που σημαίνει ότι δε χρειάζονται ξόρκια μεταμφίεσης ή απόκρυψης– και έχει τις καλύτερες μαγικές λιχουδιές στην Ατλάντα: τα Μιλκ Σέικ του Μίδα που βάφουν τα δόντια σου ολόχρυσα, τα Κεκάκια με Αστερόσκηνη για να δώσεις στο δέρμα σου μια ελαφριά λάμψη, καθώς και τον Καλύτερο Άθλιο Καφέ του Κόσμου, ο οποίος έχει τόσο απαίσια γεύση που σε ξυπνάει εντελώς με το σοκ που σου προκαλεί. Μόλις μπαίνω, γλυκές μυρωδιές κατακλύζουν τη μύτη μου και αμέσως αποκτώ πολύ καλή διάθεση.

Στριμώχνομαι ανάμεσα σε μερικές άρπυιες, προσέχοντας να σκύψω κάτω απ' τα φτερά τους. Ένα ψηλό γέτι, που φορά

καπέλο σεφ, κυριολεκτικά γαβγίζει ένα γεια πίσω απ' τον πάγκο, και ανταποδίδω τον χαιρετισμό. «Γεια, Μάρκο!» Αλλά ο περισπασμός παραλίγο να με κάνει να σκοντάψω σε ένα μπόγκαρτ, το οποίο σηκώνει τη γαμψή του μύτη προς εμένα και μουρμουρίζει κάτι για «αγενοίς ανθρώπους» προτού φύγει περπατώντας σαν την πάπια.

Εντοπίζω την Έλσι σ' ένα τραπέζι μαζί μ' ένα άλλο παιδί από την Υπηρεσία, την Τζούλια Φάρσαϊτ, της οποίας τα βαριά βλέφαρα την κάνουν πάντα να φαίνεται νυσταγμένη. Τρέχω προς τα εκεί.

«Εντάξει», λέω, γλιστρώντας στη θέση απέναντί τους. «Τι είναι τόσο σημαντικό που έπρεπε να συναντηθούμε εδώ πριν από το σχολείο;»

Η Έλσι σμίγει τα φρύδια. «Δε νομίζω ότι χρησιμοποίησα τη λέξη σημαντικό».

«Στην πραγματικότητα είπες ότι ήταν επείγον».

«Είδες;» λέει και σκάει ένα πλατύ, σκανταλιάρικο χαμόγελο. «Δεν είπα ποτέ ότι είναι σημαντικό!»

Η Τζούλια χαχανίζει.

«Ελς... αυτό θα μου κοστίσει το πιστοποιητικό τέλειās παρακολούθησης. Και ξέρεις πόσο πολύ νοιάζεται η μαμά για τέτοια πράγματα. Η κυρία έχει ήδη διαλέξει ένα σημείο στον τοίχο της».

«Μην ανησυχείς», λέει. «Ο Αρκούδος φέρνει τον εφεδρικό μεταφορέα του μπαμπά του για να μπορέσουμε να φτάσουμε στο σχολείο στη στιγμή. Εφόσον θα είμαστε στο λεωφορείο όταν ξεκινήσει για το Ενωδρείο της Τζόρτζια, ο κύριος Έιμς θα μας υπολογίσει ως παρούσες».

«Επιτρέπεται η τηλεμεταφορά στο σχολείο;» ρωτώ. «Γιατί όλη τη χρονιά παίρνω το αστικό λεωφορείο».

«Το επιτρέπεται μάλλον είναι μεγάλη κουβέντα», λέει η Έλσι.

«Απ' όσο ξέρω, δεν απαγορεύεται...» συμπληρώνει η Τζούλια με την τραγουδιστή φωνή της.

Κάνω έναν μορφασμό. «Ανυπομονώ πραγματικά να ξεκινήσουμε την καλοκαιρινή κατασκήνωση αύριο, οπότε μήπως να μη μας διώξουν απ' την Υπηρεσία πριν πάμε;»

Η Έλσι απλώς χαμογελά και αρχίζει να πατά κουμπιά στο κινητό της. «Θα έδιωχναν στ' αλήθεια κάποιον που γίνεται τέτοια πρωτοσέλιδα;» Γυρίζει το τηλέφωνο και μου δείχνει όλα τα αποτελέσματα της έρευνας για το όνομά μου στο κρυπτοδίκτυο – το απόρρητο τμήμα του διαδικτύου το οποίο προορίζεται αποκλειστικά για τον υπερφυσικό κόσμο. «Είναι όλα ωραία άρθρα».

«Μέχρι και το *Καλύτεροι Νάνοι & Κήποι* έγραψε για σένα», λέει η Τζούλια. «Έχουμε μια αποικία νάνων στο κτήμα μας και είναι πάρα πολύ δύσκολο να τους κάνεις να μιλήσουν για οτιδήποτε άλλο εκτός από λουλούδια, οπότε αυτό είναι μεγάλο κατόρθωμα. Ουσιαστικά είσαι μια διασημότητα».

«Ναι», συμφωνεί η Έλσι. «Κοίτα γύρω σου».

Δε χρειάζεται να το κάνω, γιατί ξέρω ότι έχει δίκιο. Υπερφυσικοί απ' όλο το μαγαζί με τα επιδόρπια με δείχνουν και με κοιτούν επίμονα απ' τη στιγμή που κάθισα. Μερικοί πρόσεξα ότι βγάζουν μέχρι και φωτογραφίες, οι οποίες είμαι σίγουρη ότι θα καταλήξουν στο Εργκφμθιλθμσφλθμ –Εργκ για συντομία–, τον κορυφαίο ιστότοπο κοινωνικής δικτύωσης του υπερφυσικού κόσμου.

Παρ' όλα αυτά, παίρνω το τηλέφωνο της Έλσι και πατώ τον πρώτο σύνδεσμο.

ΑΜΑΡΙ ΠΙΤΕΡΣ: Η ΚΑΛΗ ΜΑΓΙΣΣΑ;

Η αμφιλεγόμενη έφηβη επιστρέφει στην Υπηρεσία αυτό το καλοκαίρι

Οι μάγοι είναι γνωστοί για δύο πράγματα: για επίπεδα μαγείας εκτός συναγωνισμού και για μια μακρά ιστορία ως οι μεγαλύτεροι κακοί του κόσμου μας. Παρ' όλα αυτά, ένα δεκατριάχρονο κορίτσι φαίνεται έτοιμο να αποδείξει ότι οι μάγοι δε χρειάζεται να είναι κακοί. Έχει ήδη σώσει μια φορά τον κόσμο και έχει αποκτήσει θαυμαστές σε κάθε γωνιά της γης κατά τη διάρκεια της προσπάθειας αυτής. Όμως, ακόμη και αυτό δεν έχει σταματήσει τους επικριτές να αμφισβητούν τα πραγματικά της κίνητρα. Τι άλλο θα μπορούσε να πετύχει το κορίτσι-θαύμα ως δύναμη του καλού; Ένα πράγμα είναι σίγουρο, ολόκληρος ο υπερφυσικός κόσμος παρακολουθεί!

Συνοφρυώνομαι στο άκουσμα της λέξης «κακοί». Οι Αδελφοί της Νύχτας –ο Βλαντιμίρ και ο Μορό– εξακολουθούν να είναι αυτοί που ο υπερφυσικός κόσμος σκέφτεται αμέσως, όποτε αναφέρονται μάγοι, και όχι άδικα. Αυτοί οι δύο όχι μόνο ξεκίνησαν τον Αρχαίο Πόλεμο, αλλά ο Μορό επέζησε για να διαπράττει φρικτά εγκλήματα για επτακόσια χρόνια – μέχρι το περασμένο καλοκαίρι, όταν τον πρόδωσε ο προστατευόμενος μάγος του, ο Ντίλαν βαν Χέλσινγκ. Κάποιος που *νόμιζα* πως ήταν φίλος μου. Ο Ντίλαν έκλεψε ένα πανίσχυρο βιβλίο με ξόρκια για λογαριασμό του Μορό, μόνο και μόνο για να στραφεί εναντίον του μέντορά του και να το κρατήσει για τον εαυτό του. Μου πρότεινε να με κάνει την καινούρια του συνεργάτιδα, αλλά αρνήθηκα. Η μαγεία μας συγκρούστηκε και κέρδισα. Με το ζόρι.

Παρόλο που το όλο θέμα θεωρήθηκε απόρρητο, τα νέα διαδόθηκαν και τα μέσα ενημέρωσης του υπερφυσικού κόσμου άρχισαν να κάνουν ερωτήσεις. Έτσι, η Υπηρεσία έδωσε τελικά στη δημοσιότητα τα πλάνα από τη μάχη μας, και ο υπερφυσικός κόσμος μπόρεσε να δει μια μάγισσα να επιλέγει να *μην* είναι κακιά. Το βίντεο έγινε αμέσως βάιραλ στο κρυπτοδίκτυο. Υπάρχουν ακόμη και μιμίδια μ' εμένα ντυμένη με πανοπλία να σηκώνω το χέρι για να προκαλέσω αστραπή.

Δίνω πίσω στην Έλσι το τηλέφωνό της. «Ένα βάιραλ βίντεο δε σε κάνει διασημότητα».

Η Έλσι ανασηκώνει το φρύδι της. «Έχεις ελέγξει τον αριθμό των ακολούθων σου τελευταία;»

Βγάζω το τηλέφωνό μου, ανοίγω το Instagram και δείχνω τους είκοσι τρεις ακολούθους μου – δύο από τους οποίους κάθονται σ' αυτό το τραπέζι. «Όχι και τόσο εντυπωσιακός».

Η Έλσι κοιτά απαυδισμένη το ταβάνι και αφήνει το δικό της τηλέφωνο στο τραπέζι. «Ξέρεις τι εννοώ». Δείχνει το προφίλ μου στο Έργκ.

@Amari_Peters

1,73 εκατομμύρια ακόλουθοι

«Δεν ήξερα ότι είχες τόσο πολλούς», λέει η Τζούλια. «Το προφίλ σου είναι μέχρι και επαληθευμένο».

«Η σελίδα Απαγορεύστε Όλους τους Μάγους έχει τους διπλάσιους ακόλουθους», λέει μια γκρινιάρικη φωνή πάνω απ' τον ώμο μου.

Οχ. Ο Αρκούδος.

Αυτό το παιδί απέκτησε το παρατσούκλι του γιατί είναι ο ψηλότερος μαθητής στο γυμνάσιό μας και ακόμη μεγαλύτε-

ρος νταής. Είναι επίσης το τέταρτο μέλος, και ο μόνος μαθητής της δευτέρας γυμνασίου, της Υπερλέσχης – το σύντομο όνομα της Υπερφυσικής Λέσχης. Είναι λέσχη για τα παιδιά απ' την Υπηρεσία που γνωρίζουν για τον υπερφυσικό κόσμο. Πολλά γυμνάσια και λύκεια έχουν λέσχες – μερικές φορές μάλιστα τις απαριθμούν στο εγχειρίδιο μαθητή. Για καλή μας τύχη, τα παιδιά που δεν είναι στην Υπηρεσία δεν ενδιαφέρονται καθόλου να αφιερώσουν τον ελεύθερο χρόνο τους σε μια Υπερλέσχη.

«Αρκούδε...» είπε η Τζούλια κουνώντας το δάχτυλο. «Να είσαι ευγενικός».

Ο Αρκούδος σωριάζεται στο κάθισμα δίπλα μου, φροντίζοντας να γέρνει όσο γίνεται πιο μακριά από μένα. Παρόλο που ο υπερφυσικός κόσμος έχει αρχίσει να αποδέχεται τους μάγους τον τελευταίο χρόνο, υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που πάντα θα με μισούν επειδή είμαι μάγισσα όπως οι Αδελφοί της Νύχτας. Ότι κι αν κάνω.

«Είμαστε όλοι εδώ», γκρινιάζει ο Αρκούδος. «Προς τι αυτή η ανόητη συνάντηση;»

Η Έλσι ρίχνει ένα κεραυνοβόλο βλέμμα στον Αρκούδο προτού ανακαθίσει. «Λοιπόν... ήθελα απλώς να πω ότι μου άρεσε πολύ που ήμουν πρόεδρος της Υπερλέσχης του Ουίτμαν. Και σκέφτηκα ότι θα ήθελα να μαζευτούμε οι τέσσερις μας μια τελευταία φορά πριν φύγουμε για την κατασκήνωση. Σας πήρα από ένα δώρο!»

Η Τζούλια χτυπά παλαμάκια. «Λατρεύω τα δώρα!»

Ακόμα και ο Αρκούδος ζωντανεύει λιγάκι.

Όμως, αναγνωρίζω το βλέμμα στα μάτια της Έλσι – κάτι σκαρώνει. «Τι έκανες;»

Η Έλσι κάνει νόημα στον Μάρκο, και τέσσερα πιάτα έρχο-

νται προς το τραπέζι μας από αέρος. «Παρήγγειλα μπισκότα της μοίρας. Αληθινά».

Χαζεύω με το στόμα ανοιχτό τα πιάτα που προσγειώνονται απαλά στο τραπέζι μπροστά στον καθένα μας. «Όμως, αυτά τα πράγματα δεν αποκαλύπτουν απλώς τη μοίρα σου – κοστίζουν και μια περιουσία».

Η Έλσι κουνά το κεφάλι. «Μόνο επειδή είναι πολύ δύσκολο να φτιαχτούν. Πρέπει να μουλιάσεις τη ζύμη σε χρησιμοποιημένα φύλλα τσαγιού από μια επιτυχημένη πρόβλεψη, μια Μαγική Μπάλα 8 πρέπει να βρίσκεται στο δωμάτιο, τ' αστερία πρέπει να είναι στην κατάλληλη ευθυγράμμιση, η φωτιά στην οποία τα ψήνεις πρέπει να έχει δώσει τουλάχιστον τρία οράματα τον τελευταίο χρόνο... και αυτές είναι μόνο οι προϋποθέσεις που μπορώ να θυμηθώ. Σ' αυτό ξόδεψα όλα μου τα κέρδη απ' την επιστημονική έκθεση, αλλά πιστεύω ότι εσείς, παιδιά, το αξίζετε».

Η Τζούλια χαμογελά πλατιά και σπάει το δικό της, βγάζοντας το μικροσκοπικό κομμάτι χαρτί και αφήνοντάς το κάτω. Είναι κενό. Ύστερα όμως κλείνει τα μάτια, ψιθυρίζοντας στον εαυτό της προτού τοποθετήσει ένα κομμάτι μπισκότου στο στόμα.

Ξαφνικά κόκκινα γράμματα εμφανίζονται στο χαρτί.

«Τι γράφει;» ρωτά η Έλσι.

Η Τζούλια το σηκώνει ψηλά για να το δούμε.

Το γρασίδι δεν είναι πάντα πιο πράσινο στην άλλη πλευρά.

«Ρώτησα το μπισκότο αν πρέπει να αλλάξω τμήμα φέτος το καλοκαίρι», λέει η Τζούλια. «Υποθέτω ότι πρέπει να μείνω στο Τμήμα των Νεκρών. Το να είμαι μέντιουμ όντως μου ταιριάζει».

Θυμάμαι την Τζούλια ν' ανεβαίνει στη σκηνή κατά την Τελετή Υποδοχής πέρσι το καλοκαίρι για ν' αγγίξει την Κρυστάλλινη Σφαίρα – το να κερδίσει την ικανότητα να μιλά σε φαντάσματα φαινόταν να είναι το τελευταίο πράγμα που περίμενε. Αλλά έτσι ασυνήθιστη είναι η Κρυστάλλινη Σφαίρα: ποτέ δεν ξέρεις ποιο ταλέντο σου θα αναβαθμιστεί σε υπερφυσική ικανότητα. Θα μπορούσε να είναι κάτι εντελώς προφανές, όπως το να μετατρέψει την υπερ-δημιουργική κολλητή μου σε ιδιοφυή εφευρέτρια, ή κάτι που ποτέ δεν είχες φανταστεί.

Στη δική μου περίπτωση, η Κρυστάλλινη Σφαίρα ξύπνησε τη μαγεία που ήταν αδρανής μέσα μου σε όλη μου τη ζωή. Μόνο που οι άνθρωποι υποτίθεται ότι δεν έχουν μαγεία παρά μόνο *αφότου* φτάσουν στην Υπηρεσία. Σε κάθε μέλος δίνεται μια μικρή δόση δέκα τοις εκατό κατά την τελετή υποδοχής, ακριβώς όση χρειάζεται για να δώσει στον καθένα μας μια υπερφυσική ιδιότητα. Όμως, εφόσον είχα ήδη μαγεία (και μάλιστα πολλή – όπως λέμε εκατό τοις εκατό μαγεία), με χαρακτήρισαν μάγισσα. Και οι μάγοι μπορούν να χρησιμοποιούν τη μαγεία τους για να πραγματοποιούν φαινομενικά ανέφικτα κατορθώματα.

Αυτό δεν πήγε και πολύ καλά, και οι ανώτεροι στην Υπηρεσία φρίκαραν – κάποιοι απ' αυτούς μάλιστα πρότειναν να διαγράψουν τις αναμνήσεις μου ή να με χώσουν σ' ένα εργαστήριο για να με μελετήσουν. Ευτυχώς μου δόθηκε η ευκαιρία ν' αποδείξω ότι ανήκα στην Υπηρεσία.

Ο Αρκούδος είναι ο επόμενος που δοκιμάζει το μπισκότο του. Σμίγει τα φρύδια όταν η μοίρα του επιστρέφει ως:

Μερικές φορές ο πραγματικός εχθρός βρίσκεται στον καθρέφτη.

Σταυρώνει τα χέρια και κοιτάζει αλλού. Αποκλείεται να μας πει τι ζήτησε.

Η Έλσι είναι η επόμενη, και ξέρω ήδη ποια θα είναι η ερώτησή της. Η Έλσι είναι δρακάνθρωπος – μόνο που δεν έχει μπορέσει μέχρι στιγμής να μεταμορφωθεί πλήρως. Το περισσότερο που έχει πετύχει είναι να φτύσει φωτιά μερικές φορές. Ανάμεσα στα βιβλία και στην ειδική στους δράκους θετή μητέρα της, το μόνο που ξέρει είναι ότι προκειμένου να μεταμορφωθεί για πρώτη φορά απαιτείται μια πράξη μεγάλου θάρρους. Ως η τελευταία του είδους της, ξέρω ότι είναι κάτι που πραγματικά την απασχολεί.

Η καλύτερή μου φίλη κλείνει τα μάτια και βάζει το μπισκότο στο στόμα. Κρατά την αναπνοή της ενόσω τα γράμματα αρχίζουν να εμφανίζονται στο χαρτί.

Η σκληρή δουλειά θα αποδώσει καρπούς.

Η κοπέλα ουρλιάζει τόσο δυνατά που όλοι στο μαγαζί αναπηδούν.

«Αυτό σημαίνει...» αρχίζω να λέω.

«Έτσι νομίζω!» Λάμπει από χαρά. «Μπορεί στ' αλήθεια να μεταμορφωθώ σε κανονική δράκαινα αυτό το καλοκαίρι! Επιτέλους. Βέβαια, τα μπισκότα έχουν δικίο μόνο στο εβδομήντα τοις εκατό των περιπτώσεων, αλλά νιώθω πολύ καλύτερα τώρα».

«Αυτό είναι καταπληκτικό!» λέω. «Χαίρομαι πάρα πολύ για σένα».

Η σειρά μου! Σπάω το δικό μου μπισκότο. Υπάρχει πραγματικά μόνο μία απάντηση που ψάχνω.

Ο μόνος λόγος που έγινα μέλος της Υπηρεσίας το περασμένο καλοκαίρι ήταν για να μάθω τι απέγινε ο αγνοούμενος αδελ-

φός μου, ο Κουίντον, ο οποίος δούλευε εκεί ως πράκτορας που πολεμούσε το υπερφυσικό έγκλημα για χρόνια. Τελικά τον βρήκα, αλλά όχι προτού ο Μορό ρίξει μια τόσο τρομερή κατάρα στον Κουίντον που ακόμα δεν έχει ξυπνήσει απ' αυτή.

Στην αρχή ήταν εύκολο να πιστέψω ότι θα γινόταν καλά. Ότι από μέρα σε μέρα θα γύριζε στο σπίτι σ' εμένα και στη μαμά, και όλα θα γίνονταν όπως ήταν πριν. Όμως, αυτό δε συνέβη ποτέ, και τώρα κάθε μέρα γίνεται λίγο πιο δύσκολο να διατηρώ την ελπίδα μου. Ο Κουίντον πέρασε τους τελευταίους δύο μήνες λαμβάνοντας πειραματικές θεραπείες από ειδικούς που σπάνε κατάρες στο Σίντνεϊ, στην Αυστραλία, αλλά ούτε αυτοί μπόρεσαν να βοηθήσουν.

Σκέφτομαι ξανά και ξανά αν πρέπει να ρωτήσω. Γιατί τι θα γίνει αν η απάντηση είναι αρνητική; Θα ήμουν εντάξει μ' αυτό;

Το ξεστομίζω προτού αλλάξω γνώμη. «Θα ξυπνήσει κάποτε ο αδελφός μου;»

Η Έλσι αρπάζει τον καρπό μου πριν προλάβω να φάω το μπισκότο. «Συγγνώμη – δύο πράγματα. Δεν μπορείς να κάνεις την ερώτησή σου φωναχτά. Επίσης, εμ... πρέπει να αφορά εσένα για να πιάσει».

«Α», λέω απογοητευμένη. Δεν ξέρω τι άλλο να ρωτήσω. Οπότε βάζω το μπισκότο στο στόμα μου και σκέφτομαι. Έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα ανασηκώνω τους ώμους και ρωτώ: *Υπάρχει κάτι σημαντικό που θα πρέπει να γνωρίζω;*

Κοφτές ανάσες ακούγονται γύρω απ' το τραπέζι και κοιτώ τη μοίρα μου.

Πρόσεχε τους αόρατους κινδύνους.

2

ΟΤΑΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΦΤΑΝΟΥΜΕ στην Προπαρασκευαστική Ακαδημία Ουίτμαν, η Έλσι και εγώ περιμένουμε στο πλαϊνό πάρκινγκ μαζί με όλους τους άλλους μαθητές που δήλωσαν συμμετοχή για την περίφημη εκπαιδευτική εκδρομή του κυρίου Έιμς την τελευταία μέρα στο σχολείο. Το οποίο ακούγεται περίεργο, αλλά η Προπαρασκευαστική Ακαδημία Ουίτμαν μπορεί να περηφανεύεται ότι μετατρέπει την κάθε μέρα σε μέρα γνώσης, έτσι είτε θα επισκεπτόμασταν το ενυδρείο της Τζόρτζια είτε θα παρουσιάζόμασταν στο σχολικό αμφιθέατρο για την *πέμπτη* ημέρα που η κυρία Λόρελ θα ερμήνευε δραματικές αναγνώσεις διάφορων έργων του Σαίξπηρ.

Είτε το πιστεύεις είτε όχι, η επιλογή δεν ήταν εύκολη. Η υποκριτική αυτής της κυρίας είναι τόσο υπερβολική που ακόμα και το *Ρωμαίος και Ιουλιέτα* φαντάζει κωμωδία.

Η Έλσι με σκουντά με τον αγκώνα της. «Ακόμη ανησυχείς για το μπισκότο της μοίρας σου;»

«Είναι τόσο προφανές;» ρωτώ.

Γνέφει καταφατικά. «Η αύρα σου είναι κατακίτρινη».

Το να διαβάζεις τις αύρες είναι ένα προνόμιο του να είσαι δρακάνθρωπος. Τα συναισθήματα εκπέμπουν συγκεκριμένα χρώματα, που λέγονται αύρες, τις οποίες η Έλσι μπορεί να δει. Ακόμη και έπειτα από έναν χρόνο που είμαι φίλη της, και πάλι το ξεχνώ μερικές φορές.

«Εσάς σας έδωσε κάποια συμβουλή», λέω. «Εμένα μια προειδοποίηση».

Μια φωτεινή λάμψη στα σκοτεινά σύννεφα πάνω απ' τα κεφάλια μας στρέφει την προσοχή μου ψηλά. Για μια στιγμή, το μυαλό μου ταξιδεύει στη μάχη μου με τον Ντίλαν. Η μαγεία μου μου επιτρέπει να δημιουργώ ψευδαισθήσεις, οπότε ακόμα δεν καταλαβαίνω πώς μπόρεσα να καλέσω μια αληθινή αστραπή για να τον νικήσω.

«Ίσως αυτοί οι “κίνδυνοι” να είναι συνηθισμένα πράγματα που αντιμετωπίζουν οι Πράκτορες κάθε καλοκαίρι», λέει η Έλσι. «Όλοι γνωρίζουν ότι οι Υπερφυσικές Έρευνες είναι η πιο επικίνδυνη ειδικότητα σε ολόκληρη την Υπηρεσία. Θα πολεμάς στην κυριολεξία ενάντια σε κακούς».

«Αυτό βγάζει νόημα», λέω. «Αλλά γιατί να πει *αόρατους* κινδύνους;»

Η Έλσι σουφρώνει το μέτωπο και μπορώ να καταλάβω ότι βασανίζει το ιδιοφύες μυαλό της για να βρει κάτι ενθαρρυντικό να πει. Τελικά ανασηκώνει τους ώμους. «Θα έχεις ένα σωρό άλλους πράκτορες τριγύρω όποτε αυτός ο κίνδυνος αποφασίσει να εμφανιστεί. Οπότε μην ανησυχείς, εντάξει;»

«Μα...»

ΠΙΠΠΙ!

Ο ήχος απ' τη σφυρίχτρα του κυρίου Έιμς κάνει όλα τα παιδιά

να κλείσουν τ' αυτιά τους, όμως ο καθηγητής βιολογίας μας δεν το προσέχει. «Είναι εννιά η ώρα! Όλοι στο λεωφορείο!»

Ο Αρκούδος μάς προσπερνά σπρώχνοντας. «Κάντε στην άκρη! Περνά ο μαθητής της δευτέρας γυμνασίου!»

Η Έλσι κι εγώ γυρίζουμε και τον ακολουθούμε μέχρι την πόρτα του λεωφορείου, όπου ο κύριος Έιμς παίρνει παρουσίες.

«Γιατί τέτοια μούτρα, δεσποινίς Πίτερς;» ρωτά ο κύριος Έιμς. «Σήμερα είναι μια συναρπαστική μέρα».

Ξεροκαταπίνω. «Το ξέρω, απλώς...»

ΜΠΟΥΜ! Ένα μπουμπουνητό με κάνει ν' αναπηδήσω και ξαφνικά αρχίζει να βρέχει καταρρακτωδώς.

Εγώ και η Έλσι ανεβαίνουμε τρέχοντας τα σκαλιά του λεωφορείου και βρίσκουμε θέσεις κοντά στο πίσω μέρος. Μέσα απ' το παράθυρο, βλέπω άλλα παιδιά να ορμάνε για να μπουν.

«Εντάξει, δε λέω ότι η μοίρα σου ήταν σωστή», λέει η Έλσι με ανησυχία. «Αλλά λέω ότι αυτή η καταιγίδα μού προκαλεί ναυτία».

Δαγκώνοντας τα χείλη μου, μισοκλείνω τα μάτια και κοιτώ μέσα απ' τη βροχή τα μαύρα σύννεφα από πάνω. Κατά κάποιο τρόπο ο ουρανός δείχνει –όχι, τον νιώθω– απειλητικός, όπως η καταιγίδα σ' εκείνη την τρομακτική ταινία που είχαμε δει εγώ και ο Κούνιντον πριν από κάτι αιώνες, λίγο πριν εμφανιστεί ο τύπος με τα χέρια-αλυσοπρίονο.

Ίσως απλώς τα υπεραναλύω.

Έπειτα από ένα εικοσάλεπτο μέσα στο άγχος, κάτι συμβαίνει που επιτέλους παίρνει τη σκέψη μου απ' το ανόητο μπισκότο της μοίρας: η Έλσι χασμουριέται.

Το οποίο πιθανότατα να μην ακούγεται και τόσο σπουδαίο, αλλά είναι ο λόγος που τώρα κάθομαι εντελώς ακίνητη, χωρίς να βγάζω άχνα. Έπειτα από δύο ολόκληρους μήνες, θα κερδίσω επιτέλους το στοίχημά μας.

Ίσως.

Βλέπεις, η Έλσι έχει φτάσει κοντά στο να αποκοιμηθεί αρκετές φορές μέχρι στιγμής. Χασμουριέται πλατιά, τα βλέφαρά της κλείνουν αργά. Αλλά τότε είναι που η τύχη μου τελειώνει – το λεωφορείο θα πέσει σε μια λακκούβα κάνοντάς τη να πεταχτεί απ' τον ύπνο, ή το τηλέφωνο κάποιου θα εκραγεί, ή τα παιδιά στα μπροστινά καθίσματα θ' αρχίσουν πάλι να καβγαδίζουν έτσι που κανένας με αυτιά δε θα μπορούσε να κοιμηθεί. Την προηγούμενη φορά ήταν για το ποιος θα κέρδιζε έναν αγώνα μπρα ντε φερ μεταξύ ενός γκαργκόιλ και του δυνατότερου άντρα του κόσμου. Ποιος τέλος πάντων σκαρφίζεται μια τέτοια ερώτηση;

Εξάλλου, είναι προφανές ότι το γκαργκόιλ θα κέρδιζε – θα μετέτρεπε απλώς το χέρι του σε πέτρα και θα ξεσπούσε σε δυνατά γέλια ώσπου κάποιος να δήλωνε ότι ήρθαν ισοπαλία. Τα γκαργκόιλ είναι διαβόητοι φαρσέρ που λατρεύουν να κρύβονται σε παλιά κτίρια κάνοντας γκριμάτσες στους ανθρώπους πίσω απ' την πλάτη τους.

Αυτή τη φορά, όμως, όταν τα μάτια της Έλσι κλείνουν, παραμένουν κλειστά. Και όταν το λεωφορείο ταλαντεύεται μερικά δευτερόλεπτα αργότερα και το κεφάλι της πέφτει πάνω στον ώμο μου ενώ ροχαλίζει, δεν μπορώ να σταματήσω να χαμογελώ μέχρι τ' αυτιά. Αυτό θα είναι τρομερό – ακόμα καλύτερο απ' τη φωτογραφία που με τράβηξε ν' αποκοιμιέμαι κατά τη διάρκεια εκείνης της συγκέντρωσης πριν απ' τον σχολικό αγώνα μερικούς μήνες νωρίτερα. Κεφάλι κρεμασμένο, στόμα

ανοιχτό... Ακόμη δεν ξέρω πώς το έκανε. Ορκίζομαι ότι με πήρε ο ύπνος μόλις για μια στιγμή.

Αργότερα, στο μεσημεριανό, έβαλε στοίχημα ότι δε θα μπορούσα να πάρω το αίμα μου πίσω. Δέχτηκα το στοίχημα, μέχρι που πρόσθεσα και κάτι ακόμα – η φωτογραφία της χαμένης θ' αναρτηθεί στο Εργκ της νικήτριας, ακριβώς στην ώρα για την πρόκληση #Τουςπιάσαμεστονύπνο.

Προσεκτικά βάζω το χέρι μου στην τσέπη ψάχνοντας το τηλέφωνό μου κι έπειτα το τοποθετώ για την τέλεια σέλφι. Περιμένω μέχρι να ακουστεί ένα δυνατό ροχαλητό, μετά κάνω την πιο ανόητη γκριμάτσα μου καθώς τεντώνομαι για να τραβήξω τη φωτογραφία...

«ΦΑΝΤΑΣΙΚΟ!» φωνάζει ο κύριος Έιμς απ' το πουθενά και πετάγεται όρθιος. Το λεωφορείο παίρνει μια μεγάλη στροφή, αυτός σκοντάφτει κι αρπάζει την πλάτη ενός καθίσματος για να παραμείνει όρθιος. Δε νομίζω ότι έχω ξαναδεί ποτέ τον τύπο τόσο χαρούμενο. Χαμογελά πλατιά λες και μόλις κέρδισε το λαχείο της Τζόρτζια ή κάτι τέτοιο.

Η Έλσι ανοίγει διάπλατα τα μάτια, και μόλις εντοπίζει το τηλέφωνο, ένα χαμόγελο απλώνεται στο πρόσωπό της. «Μόλις πήρες το αίμα σου πίσω;»

«Παραλίγο», λέω αφήνοντας έναν αναστεναγμό. «Ο αγαπημένος σου καθηγητής βιολογίας σε έσωσε».

Ο κύριος Έιμς προχωρά τώρα στον διάδρομο, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στα καθίσματα καθώς περνά. Μόλις μας βρίσκει, σκύβει και δείχνει στην Έλσι το τηλέφωνό του. «Υπέροχα νέα, δεσποινίς Ροντρίγκεζ! Σας δέχτηκαν – ο κοσμήτορας μόλις μου προώθησε το μέιλ».

Στην αρχή η Έλσι δεν καταλαβαίνει για τι πράγμα μιλάει. Έπειτα γουρλώνει τα μάτια. «Μισό λεπτό, εννοείτε στην Οξφόρδη;»

«Ακριβώς!» λέει ο κύριος Έιμς. «Έσκισες στις εισαγωγικές εξετάσεις και σου προσφέρουν μια θέση στο εξειδικευμένο πρόγραμμα τους για εξαιρετικά προικισμένα παιδιά. Θα σπουδάσεις ανάμεσα στα λαμπρότερα μυαλά όλου του κόσμου!»

Η Έλσι έχει απομείνει να κοιτάζει. «Στ' αλήθεια θα σπουδάσω θετικές επιστήμες και μαθηματικά στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης... στην Αγγλία;»

Ο κύριος Έιμς γνέφει καταφατικά με ενθουσιασμό. «Από την πρώτη γυμνασίου στην Οξφόρδη! Είμαι πολύ περήφανος για σένα. Τι επίτευγμα!»

Η Έλσι τσιρίζει καθώς γυρνά προς το μέρος μου, και προσπαθώ να της χαρίσω το καλύτερο χαμόγελό μου – πραγματικά. Είναι ο πιο έξυπνος άνθρωπος που έχω γνωρίσει ποτέ, αλλά όσο χαρούμενη κι αν είμαι για εκείνη, δεν μπορώ να παραβλέψω το άσχημο αίσθημα ότι πρόκειται να χάσω την καλύτερή μου φίλη. Αυτή η σχολική χρονιά στην Προπαρασκευαστική Ακαδημία Ουίτμαν ήταν η καλύτερη της ζωής μου. Κυρίως επειδή τη μοιράστηκα μαζί της.

Το χαμόγελο της Έλσι αμφιταλαντεύεται καθώς γυρνά ξανά προς τον κύριο Έιμς.

Ο τύπος μυξοκλαίει και βγάζει τα γυαλιά του για να σκουπίσει τα μάτια του.

«Κλαίτε;» ρωτά η Έλσι αμήχανα.

«Απλώς ήταν μεγάλη μου χαρά να σε διδάξω», λέει. «Η πιο έξυπνη μαθήτριά που είχα ποτέ». Στρέφει το βλέμμα του σ' εμένα. «Η φίλη σου από δω θα καταφέρει σπουδαία πράγματα, σωστά, δεσποινίς Πίτερς;»

«Ναι», γνέφω καταφατικά. «Σπουδαία πράγματα».

Σηκώνεται και χαμογελά ξανά στην Έλσι προτού επιστρέψει στη θέση του.

Προσπαθώ να συνεχίσω να χαμογελάω, αλλά δεν είμαι σίγουρη πόσο καλά τα καταφέρνω. Το μυαλό μου τρέχει στο τι θα μπορούσε να σημαίνει για μας η αναχώρηση της Έλσι. Θα είμαστε ακόμα φίλες;

Η Έλσι παίζει νευρικά με τα χέρια της και μια στιγμή σαν αιωνιότητα περνά προτού γυρίσει να με κοιτάξει ξανά. «Εντάξει, τι πραγματικά σκέφτεσαι;»

«Χαίρομαι για σένα», λέω γρήγορα. «Θα είσαι ένα από εκείνα τα παιδιά-ιδιοφυΐες που δείχνουν στις ειδήσεις, τα οποία αποφοιτούν απ' το πανεπιστήμιο ως έφηβοι. Έπειτα θα φύγεις και θα θεραπεύσεις σπάνιες ασθένειες ή θα βρεις λύση για την παγκόσμια πείνα ή κάτι τέτοιο».

Η Έλσι με κοιτάζει με βλέμμα που σκοτώνει. «Ειλικρινά, Αμάρι. Μια μπλε αύρα είναι το αντίθετο της χαράς. Και η δικιά σου είναι και πολύ μπλε».

Ανασηκώνω τους ώμους. «Απλώς εύχομαι να μου το είχες πει. Δεν ήξερα καν ότι έκανες αίτηση». Θέλω να πω, σίγουρα, έχει παραπονεθεί για το πόσο εύκολα είναι τα μαθήματα για εκείνη. Και ναι, έχει αναφέρει ακόμη και να πηδάει τάξεις στο παρελθόν. Αλλά πόσα δεκατριάχρονα κάνουν αίτηση για πανεπιστήμιο;

«Το ξέρω», λέει. «Αλλά, ειλικρινά, δεν το πήρα στα σοβαρά. Έδωσα τις εισαγωγικές εξετάσεις απλώς επειδή ο κύριος Έιμς μιλούσε συνεχώς γι' αυτό. Δεν πίστευα ότι είχα στ' αλήθεια πιθανότητες. Κάποια από τα παιδιά σ' αυτό το πρόγραμμα μπήκαν όταν ήταν, σαν να λέμε, οκτώ ή εννιά χρόνων. Είμαι αρκετά έξυπνη, αλλά...»

«Αρκετά έξυπνη;» λέω. «Έλσι, είσαι πανέξυπνη και το ξέρεις».

Τα μάγουλά της κοκκινίζουν και χαμογελά. «Εντάξει, ίσως λιγάκι».

Αρχίζω να γελώ, αλλά τότε μια άλλη σκέψη περνά απ' το μυαλό μου. «Για στάσου, αν μετακομίζεις στην Αγγλία, αυτό σημαίνει ότι του χρόνου θα πας στην καλοκαιρινή κατασκήνωση στην Υπηρεσία του Λονδίνου;»

Ανοίγει το στόμα της για να πει όχι και μετά το κλείνει. «Δεν το έχω σκεφτεί αυτό...»

Ξαφνικά το λεωφορείο αρχίζει να τραντάζεται τόσο δυνατά που τα παράθυρα τρίζουν κι εγώ πηγαίνω πάνω κάτω στη θέση μου. Μια χορωδία από αγχωμένες κραυγές ξεκινά.

Γυρνώ το κεφάλι να κοιτάξω έξω απ' το παράθυρο για να δω τι συμβαίνει, αλλά είναι θολό.

Εκείνη τη στιγμή όλα ησυχάζουν – ούτε παράθυρα που τρίζουν πια, ούτε φωνές.

«Ελς, τι συμβαίνει;» ρωτώ γυρνώντας προς το μέρος της – και αφήνω μια πνιχτή κραυγή.

Η Έλσι έχει κοκαλώσει εντελώς, το σώμα της αιωρείται μερικά εκατοστά πάνω απ' το κάθισμα. Η μπερδεμένη έκφραση που είναι χαραγμένη στο πρόσωπό της δεν αλλάζει. Ούτε καν ανοιγοκλείνει τα μάτια. Και η μακριά μαύρη αλογοουρά της αιωρείται ακίνητη πάνω απ' το κεφάλι της. Είναι σχεδόν σαν να κοιτάξω μια φωτογραφία της Έλσι αντί για την πραγματική – λες και κάποιος πάτησε παύση.

Σκουντώ απαλά την Έλσι, ελπίζοντας ότι αυτό μπορεί να την ξυπνήσει απ' ό,τι συμβαίνει, αλλά είναι σαν να αγγίζω μια κούκλα στο εμπορικό κέντρο. Δεν αντιδρά καθόλου στο άγγιγμά μου – είναι εντελώς ακίνητη.

Όχι, όχι, όχι. Δεν είναι σωστό. Η καρδιά μου αρχίζει να χτυπά δυνατά, σηκώνομαι ψάχνοντας τριγύρω στο λεωφορείο για βοήθεια.

Όμως, δεν είναι μόνο η Έλσι – κανείς δεν κινείται. Τα παιδιά

στο μπροστινό κάθισμα είναι και αυτά παγωμένα, ένα κουβάρι από χέρια και πόδια. Και το κορίτσι στην απέναντι πλευρά του διαδρόμου πλανιέται στον αέρα, με τα μάτια ορθάνοιχτα και τα χέρια τεντωμένα για να πιάσει ένα τηλέφωνο που αιωρείται μακριά της. Χρησιμοποιώντας τον πήχη μου, σκουπίζω λίγη απ' τη θολούρα στο παράθυρο και νιώθω την καρδιά μου να σταματά. Ακόμα και οι σταγόνες της βροχής έχουν παγώσει στη θέση τους.

Είναι λες και ο χρόνος έχει σταματήσει εντελώς. Τέλος πάντων, για όλους εκτός από μένα.

Πρόσεχε τους αόρατους κινδύνους. Γι' αυτό με προειδοποίησε το μπισκότο της μοίρας;

Σ ΑΡΩΝΩ ΞΑΝΑ ΜΕ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ το λεωφορείο γεμάτη από-
γνωση, μέχρι που το μάτι μου πέφτει στον κύριο Έιμς, ο
οποίος είναι σκυμμένος στο μπροστινό μέρος στο λεωφορείο
δίπλα στον οδηγό.

Προσπαθώ να ηρεμήσω και προσπερνώ γρήγορα την Έλ-
σι για να βγω στον διάδρομο. Ίσως ό,τι κι αν συμβαίνει να
μην τον επηρέασε, όπως ακριβώς δεν επηρέασε εμένα. Όμως,
όσο περισσότερο πλησιάζω τόσο λιγότερες ελπίδες έχω. Κά-
θε σειρά καθισμάτων που περνώ έχει παγωμένα παιδιά. Οπό-
τε μέχρι να φτάσω τελικά στον κύριο Έιμς, δεν εκπλήσσομαι
που βρίσκω αυτόν και τον οδηγό του λεωφορείου επίσης πα-
γωμένους.

Ξεροκαταπίνω. *Γιατί συμβαίνει αυτό;*

Και τότε όλο αυτό σταματά. Ξαφνικά, ακούγονται πάλι ήχοι
– υπάρχει και κίνηση. Όλα επανέρχονται στο φυσιολογικό τό-
σο γρήγορα που αναπηδώ.

Ο κύριος Έιμς ξαφνιάζεται όταν γυρίζει και με βρίσκει ακριβώς πίσω του. «Εε, δεσποινίς Πίτερς; Χρειάζεσαι κάτι;»

Με την καρδιά μου να χτυπά ακόμα δυνατά, δεν είμαι σίγουρη πώς ακριβώς ν' απαντήσω. «Εμ, θυμάστε τι συνέβη; Μόλις τώρα;»

Τσαλακώνει το μέτωπό του μπερδεμένος. «Δεν είμαι σίγουρος τι εννοείς».

Έχω μείνει να τον κοιτώ. Πώς γίνεται να μη θυμάται ότι ήταν παγωμένος;

Ο κύριος Έιμς ανασηκώνει το φρύδι του. «Είναι όλα εντάξει; Θέλεις να μιλήσουμε για κάτι;» Μια έκφραση κατανόησης ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του. «Ίσως σε απασχολεί η αναχώρηση της δεσποινίδος Ροντρίγκεζ;»

Κουνώ γρήγορα το κεφάλι. «Δεν είναι τίποτα. Συγγνώμη». Γυρίζω και επιστρέφω στη θέση μου, παρατηρώντας τα άλλα παιδιά, τα οποία συνεχίζουν να λένε αστεία και να γελούν μεταξύ τους σαν να μη συνέβη τίποτα. Ακόμη και αν δε θυμούνται ότι ήταν παγωμένα, δε θα έπρεπε να θυμούνται τουλάχιστον το λεωφορείο που τρανταζόταν; Είναι πολύ παράξενο. Μονάχα όταν επιστρέφω στην Έλσι και τη βρίσκω να πληκτρολογεί χαρούμενη στο κινητό της ξεφυσώ πραγματικά ανακουφισμένη. Την παίρνω μια τεράστια αγκαλιά. «Δόξα τω Θεώ».

«Εμ, Αμάρι;» λέει. «Δεν έχω αποφασίσει ακόμα αν θα φύγω, ξέρεις».

Την κοιτώ στα μάτια. «Κι εσύ το ίδιο; Δε θυμάσαι *τίποτα*;»

«Για ποιο πράγμα; Για το θέμα με την Οξφόρδη;»

Κουνώ το κεφάλι. «Έπειτα απ' αυτό. Μιλούσαμε και όλα απλώς πάγωσαν. Εντάξει, εκτός από μένα».

Η Έλσι ανασηκώνει το φρύδι της. «Όλα... πάγωσαν;»

«Σοβαρολογώ».

Το τηλέφωνό μου αρχίζει να χτυπά στην τσέπη μου σαν τρελό. Και μετά το ίδιο και της Έλσι. Κοιταζόμαστε. Αυτό συμβαίνει μόνο για έναν λόγο. Το βγάζω και μια ειδοποίηση εμφανίζεται για λίγο στην οθόνη:

Κόκκινος Συναγερμός! Έκτακτη Ανάγκη!

Η Έλσι μένει με το στόμα ανοιχτό.

«Σ' το είπα», λέω.

Ένα μήνυμα εμφανίζεται στο κινητό της Έλσι.

Νέο μήνυμα από Αρκούδο:

Συνάντησέ με στο πίσω μέρος του λεωφορείου.

Εννοείται πως θα έστελνε μήνυμα μόνο στην Έλσι και όχι σ' εμένα.

Η Έλσι κι εγώ διπλοτσεκάρουμε ότι ο κύριος Έιμς δεν κοιτά, κι έπειτα κατευθυνόμαστε κρυφά προς τη γαλαρία. Ο Αρκούδος συνοφρυώνεται όταν με βλέπει αλλά μετακινείται προς το παράθυρο κάνοντας χώρο για να καθίσουμε και οι δυο μας.

«Έλεγξες τον κόκκινο συναγερμό;» ρωτά, αγνοώντας με και κοιτώντας την Έλσι.

Η Έλσι κι εγώ κουνάμε τα κεφάλια μας. «Ήρθαμε κατευθείαν εδώ πίσω μόλις λάβαμε το μήνυμά σου».

Τείνει το τηλέφωνό του προς εμάς και πατά πάνω στην ειδοποίηση. Η Έλσι κι εγώ πλησιάζουμε για να τη διαβάσουμε:

ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

Το Τμήμα Μαγικής Επιστήμης επιβεβαιώνει ότι ένα μαζικό

πάγωμα του χρόνου συνέβη σήμερα στο μεγαλύτερο μέρος της Τζόρτζια, με το Τμήμα Μισές Αλήθειες και Πλήρης Συγκάλυψη Γεγονότων να δρα γρήγορα για να επιδιορθώσει τα ρολόγια που επηρεάστηκαν. Η αιτία μιας τέτοιας επικίνδυνης επίδειξης μαγείας παραμένει ασαφής.

«Μαγεία;» ψιθυρίζει η Έλσι.

«Το πάγωμα αυτό του χρόνου πρέπει να χτύπησε το λεωφορείο μας», λέω. «Μα...»

«Περίμενε, τι;» με διακόπτει ο Αρκούδος σμίγοντας τα φρύδια. «Δε θυμάμαι να ήμουν παγωμένος».

«Ε, ήσουν», λέω. «Είμαι η μόνη που δεν ήμουν. Πίστεψέ με, ήταν παράξενο».

Η Έλσι κουνά το κεφάλι αφηρημένη. «Ο χρόνος δεν είναι κάτι που μπορείς να νιώσεις, ακόμη κι αν σταματήσει. Αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι γιατί πιστεύουν ότι σχετίζεται με μαγεία. Ένα μαγικό πάγωμα του χρόνου τέτοιας έκτασης δε θα έπρεπε να είναι δυνατό».

«Δεν είναι προφανές;» ρωτά ο Αρκούδος. «Η Αμάρι μόλις παραδέχτηκε ότι δεν είχε επίδραση επάνω της. Πρέπει να είναι άλλο ένα μαγικό κόλπο».

Σηκώνω απαυδισμένη το βλέμμα στο ταβάνι ακούγοντάς το. «Μα φυσικά και θα το πίστευες αυτό».

Η Έλσι στρέφει το βλέμμα στο κενό ανάμεσά μας και χλωμαίνει. «Μια χειροβομβίδα παγώματος μπορεί να σταματήσει τον χρόνο γύρω από ένα άτομο ίσως για ένα λεπτό, αλλά ακόμα και αυτό απαιτεί απίστευτη ποσότητα μαγείας – και χρειάζεται μήνες για να ξαναφορτιστεί. Για κάτι τέτοιο η μαγεία κάποιου θα έπρεπε να είναι υπερβολική, όπως...» Με κοιτά κατάματα καθώς σταματά να μιλά.

«Όπως ενός μάγου;» λέει ειρωνικά ο Αρκούδος και στανρώνει τα χοντρά του χέρια. «Σκέψου το. Δε θα ήταν λογικό για όποιον ενεργοποίησε το πάγωμα του χρόνου να σιγουρευτεί ότι δε θα μπορούσε να παγιδευτεί απ' το ίδιο του το ξόρκι; Ένας μάγος να το κάνει ασφαλές για μάγους;»

Αγριοκοιτάζω τον Αρκούδο. Κυρίως επειδή αυτό *όντως* βγάζει νόημα. Ο φόβος δένει κόμπο το στομάχι μου. Δε θα μπορούσε στ' αλήθεια να ευθύνεται ένας μάγος γι' αυτό, έτσι δεν είναι;

Η Έλσι χαμηλώνει το βλέμμα. «Δεν πρέπει να κάνουμε απλώς υποθέσεις».

Ο Αρκούδος δε φαίνεται να την ακούει. Είναι πολύ απασχολημένος με το να συνοφρυώνεται κοιτώντας το τηλέφωνό του. «Χάνω τη νεότερη ενημέρωση». Πατά μερικές φορές πάνω στην οθόνη, και ξαφνικά ακούω τη φωνή του διευθυντή Βαν Χέλσινγκ, επικεφαλής του Τμήματος Υπερφυσικών Ερευνών. Ρυθμίζει την ένταση του ήχου έτσι ώστε να μπορούμε ν' ακούμε μόνο εμείς.

Βαν Χέλσινγκ: ...μαγεία που παρόμοια δεν έχουμε ξαναδεί.

Δημοσιογράφος: Τι μπορείτε να μας πείτε, διευθυντά;

Βαν Χέλσινγκ: Αυτό δεν ήταν ένα ακίνδυνο ατύχημα, αλλά απεναντίας μια στοχευμένη επίθεση στον ίδιο τον τρόπο ζωής μας. Δε θα την ανεχτούμε και δε θα περάσει έτσι.

Δημοσιογράφος: Έχετε την παραμικρή ιδέα τι ή ακόμα και ποιος θα μπορούσε να το προκάλεσε;

Βαν Χέλσινγκ: Μαγεία τόσο επικίνδυνη, τέτοιας κλίμακας, κατά παράδοση ήταν η σκοτεινή δουλειά μάγων. Και έχοντας αυτό υπόψη θα πρέπει να ληφθούν μέτρα έκτακτης ανάγκης για να σιγουρέψουμε την ασφάλεια του κόσμου μας.

Το βίντεο τελειώνει, ο Αρκούδος ακουμπά την πλάτη στο

κάθισμα κι ένα χαιρέκακο χαμόγελο απλώνεται στο πρόσωπό του. «Να τ' ακούς αυτά! Πάω στοίχημα ότι έχουν ήδη διαλέξει το κελί σου στη Μαυρόπετρα».

«Απλώς βούλωσ' το, εντάξει;» Ο φόβος μου μετατράπηκε σε κανονικότατο πανικό.

Ο Αρκούδος απλώς γελά μέσα στα μούτρα μου.

Στρέφομαι στην Έλσι. «Μπορεί ο Βαν Χέλσινγκ να το κάνει αυτό;»

Ο Αρκούδος είναι αυτός που απαντά. «Στοίχημα ότι μπορεί!»

«Δεν είναι δίκαιο». Η Έλσι σφίγγει το σαγόνι της όπως κάθε φορά που εκνευρίζεται. «Η Αμάρι καθόταν ακριβώς δίπλα μου».

«Είσαι σίγουρη γι' αυτό;» ρωτά ο Αρκούδος. «Γιατί όταν σηκώθηκα να ρωτήσω κάτι τον κύριο Έιμς, σε έπαιρνε ο ύπνος. Για να πω την αλήθεια, μου φάνηκε λες και η Αμάρι σε παρακολουθούσε, σαν να περίμενε ν' αποκοιμηθείς. Σαν να περίμενε την ευκαιρία να κάνει αυτό το ξόρκι, νομίζω».

Κουνώ το κεφάλι. «Προσπαθούσα να κερδίσω ένα στοίχημα! Εξάλλου η μαγεία μου προκαλεί ψευδαισθήσεις. Δε γνωρίζω τίποτα για το σταμάτημα του χρόνου. Άκουσες την Έλσι – τόσο ισχυρή μαγεία δεν είναι εφικτή».

«Αυτό είναι το πρόβλημα μ' εσάς τους μάγους», απαντά εκείνος. «Πάντα κάνετε πράγματα που δε θα έπρεπε να είναι εφικτά. Να πάρει, όλοι ξέρουν ότι προκάλεσες μια τρομερή καταιγίδα το περασμένο καλοκαίρι κι έριξες μια αστραπή στον Ντίλαν βαν Χέλσινγκ. Αυτό δεν ήταν απλώς μια ψευδαίσθηση, έτσι δεν είναι;»

Δεν απαντώ. Εκείνο το ξόρκι μπορεί να ξεκίνησε ως ψευδαίσθηση, αλλά η αστραπή ήταν πέρα για πέρα αληθινή.

Ο Αρκούδος συνεχίζει. «Στοιχηματίζω ότι δεν είναι σύμπτωση το γεγονός ότι υπάρχει ακόμη μια άσχημη καταιγίδα έξω

αυτή τη στιγμή. Ίσως αυτό να είναι το μυστικό σου – ποιος ξέρεις τι είδους μαγεία κρύβεις».

«Εγώ φεύγω». Σηκώνομαι και προχωρώ στον διάδρομο χτυπώντας τα πόδια μου, με την Έλσι ν' ακολουθεί ακριβώς πίσω μου.

Όταν επιστρέφουμε στις θέσεις μας, η Έλσι λέει: «Το γεγονός ότι το αποκαλούν επίθεση και όχι ατύχημα σημαίνει ότι κρύβεται κάτι περισσότερο πίσω απ' το πάγωμα απ' ό,τι μας λένε».

Γνέφω καταφατικά. «Τι πιστεύεις ότι εννοούσε ο διευθυντής Βαν Χέλσινγκ λέγοντας “μέτρα έκτακτης ανάγκης”;»

Δε χρειάζεται να περιμένω πολύ για να πάρω την απάντησή μου. Ένα μείλ εμφανίζεται στο τηλέφωνό μου. Είναι απ' την Υπηρεσία.

Αμάρι Πίτερς,

Διά του παρόντος και με άμεση ισχύ ΔΕ ΣΕ ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΜΕ στην καλοκαιρινή κατασκήνωση της Υπηρεσίας Υπερφυσικών Υποθέσεων.

Γραφείο του Αντιπροέδρου της Κυβέρνησης
του Κογκρέσου του Υπερφυσικού Κόσμου

Η ΑΜΑΡΙ ΠΙΤΕΡΣ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ.

Αφού βρήκε τον αδελφό της και έσωσε ολόκληρο τον υπερφυσικό κόσμο, το δεύτερό της καλοκαίρι στην Υπηρεσία Υπερφυσικών Υποθέσεων θα είναι παιχνιδάκι – σωστά;

Τα πράγματα όμως δεν πάνε όπως τα ονειρεύεται. Ένα μυστηριώδες γεγονός διχάζει τον υπερφυσικό κόσμο, ο οποίος θεωρεί υπεύθυνο γι' αυτό τους μάγους. Τότε είναι που επιστρέφει ένας γνώριμος εχθρός, για να καταλάβει την εξουσία, και πυροδοτείται μια αρχαία, μαγική δοκιμασία, προκειμένου να αναδειχθεί ο αρχηγός των μάγων.

Ο Μεγάλος Αγώνας κρύβει μυστήρια και θανάσιμους κινδύνους, αλλά, αν η νίκη είναι η μόνη ελπίδα της Αμάρι να σπάσει την κατάρα του αδελφού της, γίνεται να μη συμμετάσχει;

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΓΩΝΑ
ΘΑ ΚΑΘΟΡΙΣΕΙ ΤΗ ΜΟΙΡΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

Από 10 ευρώ

ISBN: 978-618-01-5052-0

9 7861801 50520

ΚΩΔ. ΜΗΕ/ΕΠΕ: 28005